

Kerék Imre

Versek egy régi füzetből, 1958

## Hazafelé

karcsú sudár jegenyék blúzában  
pajkos kamasz-kedvű szél matat  
lábam elé szőnyeget terítnek  
a végtelen kék országutak

madarak jó biztos ösztönével  
szívem súgja melyik az az út  
amelyen ha elindul az ember  
évek múltán végre hazajut

s ballagok már füttyörészve halkan  
önti mézét fejemre a Nap  
homlokomról gyöngyöcskék gurulnak  
tömött bőrönd húzza vállamat

de a szívem könnyű mint a léggömb  
mit libegtet tenyerén a szél  
felhők farát bökdösi a kedvem  
piros tornya föl az égig ér



Sándor Edit

## Így élni

Az volna jó, mindig így élni:  
megbűvölten, igézve nézni,  
ahogy a szürke virradatban  
a színek összhangja kicsattan,  
s ölelkezve a végtelennel  
ablakomon belép a tenger;  
rácsodálkozni a világra,  
mintha szemem először látna,  
először tapintana ujjam;  
ujjongani felszabadultan!

Az volna jó, mindig így élni:  
bort inni, madarat igézni,  
várni valami szebbet, jobbat,  
mitől a lélek fölragyoghat  
s mint a fák: virágba borulva  
gyönyörködünk egymásban újra –  
véges határaink kinyílnak,  
szívközelből ragyog a csillag  
s röpülünk szelekbe-tárt szárnyal  
eggyé-mosódni a világgal!